

Peninna

Bidrag från Judy Breneman
2006-01-01
Senast uppdaterad 2007-01-28

Berättelsen om den ynkliga människan ...

Peninna - Berättelsen om den ynkliga människan Först förstod hon inte vad som hade blivit fel. Sedan blev hon ledsen, avundsjuk, arg och, till slut, bitter. Det som började i hennes hjärta som ett frågetecken växte till ett sår som blev infekterat och spred sig, och andra blev djupt olyckliga på grund av det. Berättelsen finns i 1 Samuelsbok 1 och 2. Äktenskapet blev inte som hon hade tänkt sig. Visserligen visste hon från början om att hennes man redan hade en fru, men det trodde hon inte skulle bli något problem. Anledningen till att han ville ha en andra hustru var att den första inte kunde få barn. (På den tiden var det viktigt att en man fick arvingar och det var inte ovanligt att han tog en andra hustru om den första var barnlös.) Peninna tyckte det var självklart att de skulle ha det bra tillsammans. Han skulle vara glad för barnens skull. Hon skulle bli uppskattad och älskad. Omedvetet tog hon för givet att hon skulle få största delen av hans uppmärksamhet. Visst, kvinnan som han först hade gift sig med, Hanna, skulle få vara med i gemenskapen, men, utan barn, skulle hon befinna sig i bakgrunden av deras liv. Och Hanna verkade så snäll och förstående, de kunde nästan bli goda vänner! Så blev det nu inte. Efter några års slitsamt barnafödande och vård av barn kunde Peninna konstatera att hennes och Hannas gemensamma man, Elkana, skulle för alltid föredra Hanna framför henne. Hennes drömmar om att få stå i första rummet i hans liv hade inte gått i uppfyllelse. Det lämnade henne helt förkrossad. Han var ju glad för sina barn men visade inte dem eller Peninna samma ömma kärlek eller omtänksamhet som han öste över Hanna. Hennes förhoppningar om att hon och deras barn skulle vara hans ögonstenar och att deras liv tillsammans skulle ge en sannskyldig bild av en kärleksfull familj gick i kras.

Peninnas besvikelse växte och tog sig uttryck i spydiga kommentarer av ren avundsjuka mot Hanna. Att Hanna var så mild och from gjorde Peninna ännu mer arg. Värst var det under den årliga resan till Silo där de skulle offra till Herren. Elkanas uppenbara favorisering av Hanna gjorde så ont. Peninnas längtan efter kärlek och bekräftelse komplicerades av att hon hatade att känna sitt beroende av dessa. Hon ville inte erkänna sitt behov, inte ens för sig själv. Ett år gick Peninnas vrede över gränsen till bitterhet som sedan gick inte att hejda. Det var Hannas fel, resonerade hon, att hon befann sig i sin bedrövlige situation och med avsaknad av empati gjorde hon allt hon kunde så att Hanna skulle få lida lika mycket som hon själv. I hennes tankar fanns det bara plats för henne själv, hennes barn och hennes situation. Hon tog varje chans att attackera Hanna där hon var mest sårbar, där hon redan kände skuld och skam -- hennes barnlöshet.

(Berättelsen är baserad på bibeltexten, men detaljerna är påhittade, förstås) Det smärta att inte bli vald, att bli förbisedd. Det smärta att känna sig orättvist behandlad. Det smärta att jämföra sig med någon annan eller bli jämförd och komma till korta. Tyvärr följer känslor som avundsjuka ganska naturligt efter en sådan erfarenhet. Detta kan vara fördolt. I varje möte mellan människor, som inte har omslutits av en gudomlig kärlek, pågår det en jämförelse och en rangordning, ett tävlande. Det finns inga otillåtna områden där avundsjuka inte kan få fäste. En talang för heminredning, för skicklighet i konst av någon form, för ett naturligt och avslappnat bemötande av andra människor, för förmågan att förklara saker så andra lätt kan förstå, precis allt, t.o.m. en människas nära var med Herren, kan göra någon annan avundsjuk. Vad ynkelig en människa blir som är avundsjuk. I 1 Samuelsbok 2:5, en del av Hannas underbara bön, säger hon, ” . . . den moder som fick många barn vissnar bort.” Som en utblommad växt försvann Peninna.” Matteus skriver att . . . Avundsjukan protesterade mot hans (Jesus) födelse, avundsjukan förföljde honom medan han levde och avundsjukan blev orsak till hans död. Avundsjukan är människans trasigaste egenskap!” Från ”Kärleken jag längtar efter” av John Ortberg, s. 174 Om Peninna, trots sin besvikelse vilken var äkta och riktig och som på intet sätt får bagatalliseras, istället för att ha koncentrerat sig på vad hon inte fick, kunde ha tänkt på det som hon var vald till, vilken annorlunda berättelse vi då hade fått. Vilka annorlunda berättelser vi alla kunde vara med om, om vi såg till att verkligen släppa taget om det som vi är utvalda till, istället för att hålla det tätt intill oss själva medan vi tittar snett på grannen. Det skulle kräva en inte helt enkel förtröstan på Herren som i sin tur skulle bli till dubbel glädje för många. Nelson Mandela sade i sitt installationstal ’93, ” ... Det finns inget upplyst i att krympa ... Då vi låter vårt eget ljus lysa, gör vi omedvetet andra människor tillåtelse att göra samma sak.” Varje grundskoleelev i USA har hört om den hårda duellen, debatten mellan en av amerikans högst respekterade presidenter, Abraham Lincoln, och den tävlande Stephen Douglas. De var konkurrerande politiker som strävade efter samma ämbete. De flesta tror att de var bittra fiender. Det är inte lika välkänt att när Lincoln skulle hålla sitt installationstal och inte visste vad han skulle göra av sin hatt att en man kom fram och tog hatten, återvände till sin plats och uppmärksam lyssnade till talet. Samme man blev en av Lincolns starkaste supportrar och reste som hans fredsmäklare strax innan inbördeskriget bröt ut. Han, Lincolns bästa vän, dog tre månader efter Lincolns installation. När Lincoln hörde nyheten om hans död grät han öppet och beordrade Vita husets flagga på halv stång. Han, Stephen Douglas, var en förebild för sann vänskap och storhet. Den dag Lincoln installerades lade Douglas alla misshälligheter åt sidan och tog presidentens hatt. Hellre än att hålla allt som skilde dem åt intill sig valde Douglas att lyssna till och bejaka en högre kallelse. (Mycket av det föregående stycket har tagits från ”Det finns hopp för Knäckta strå och rykande vekar” av Max Lucado. s. 32-33) Ortberg skriver vidare i ”Kärleken jag längtar efter” ; ” Avundsjukan kan bara helas om jag börjar leva som en som är utvald av Gud. Ett av de viktigaste orden i Bibeln som beskriver Guds folk är ordet utvald. ’Som Guds utvalda, heliga och älskade’ ; skriver Paulus till kolosserna. I Guds kärlek blir jag aldrig utvald på någon annans bekostnad. Gud utväljer, eller älskar vart och ett av sina barn på ett fullständigt unikt sätt. Hans plan med min utvaldhet är att den skall berika andras liv, inte beröva dem något. De som är utvalda enligt Guds plan är det alltid för att tjäna andra. s. 171” Det är genom Jesus som Gud drar alla människor till sig. Gud viskar från korset: ’Jag vill att du skall vara min. Jag har valt dig.’” s. 176 Judy Breneman Tidskrift/Internetsajt för Kristna kvinnor...